

Ridder i Eventyret og løse hendes stakkels fortroldede Sjæl af dens Tornerosesøvn.

„Er du oppe?“ raabte Moderen nede fra Haven.

„Ja — nu er jeg!“

Et Øjeblik efter stod hun afklædt i et Badefad og tog sin kolde Afvaskning for aabent Vindu. Der var ikke andre Genboer end Solen og saa tilfældigvis en Spurv, der sad i Toppen af et Pebertræ udenfor. Hun vendte med Flid Ryggen til Spejlet. Hun havde, lige siden hun blev voksen, haft en Sky for at se sig selv nogen, og særlig var hun denne Morgen nervøst utaalmodig for igen at faa nogen Klæder om sig.

En halv Time senere viste hun sig nede i Stuen i en ganske ny, lyseblaa Formiddagskjole, som hun udtrykkeligt havde opsparet til denne Lejlighed. Tebordet var dækket ude paa Loggiaen, og ved et andet Bord derude stod Moderen og satte nogle store hvide og lyserøde Blomster i en Vase.

„Kære, hvor har du al den Overflødighed fra?“ spurgte hun. „Hvor er de dejlige!“

„Der fulgte ikke noget Kort med. Men jeg tænker næsten, det er Dihmer, der har været galant.“

„Ja, det er nok ham. Det ligner ham da!“

„Har du set, at der ligger Brev til dig? Det er vist fra Angelica Birch.“

„Aa! Saa er der nok til mig paa den bare! Jeg har ikke svaret paa hendes sidste.“

Hun satte sig ud paa Loggiatrappen, lige i Solen, for at læse sit Brev. Men hun havde ikke gennemløbet